
Predaja 1 Božanski Ljubimec

Znova je videti skladje med nadaljevanjem Naše besede
(O. Zupančič, 6. kitica) in sporočilom kaplje, čeprav ni načrtovano.

"Obsojeni na molk, v posvetu narodov,
od daleč gledamo, ko svet gradijo nov.
V Svobode Sveto Pesem dano ni
vpletati nam svojih melodij,
Vej, Vrli Vejavec, Vihar...,
razvej nas pleve, kaj mi mar."

Mnogo jih je, ki so bili deležni enake vzgoje kot mi, ko nam z besedami in obnašanjem sporočajo, da je um presojevalec. Tako oni kot mi nismo, kot Tarzan ali Anastazija, bivali brez človeških staršev, v naravi proč od nenaravnega človeka, pa so ga znova postavili na njemu pravo mesto. Ni nemogoče. Anastazija je povedala, da je njej lažje, ker njen duh ni bil oskrunjen in sama pri duhovni čistosti nima zaslug. Drugače pa je z nami, ko je invazivnost v duhovno intimo uzakonjena praksa, zato je vsak preboj v osvobojeno misel, čudež, ki se ga razveseli celotno stvarstvo, kot vrednost dejavne duše slikovito opiše Jezus. Ne zato, ker bi bilo to težko, pač pa zato, ker nas je skoraj nemogoče prepričati k neukrepanju in reševanju po svoje, nimamo odnosa z Bogom in ne poznamo Njegovega Delanja.

Ta zbirka je namenjena praktičnemu vidiku predaje Volji Življenja, Božjim volji ali Delanju, Naravni Inteligenci. Imena zares niso pomembna, katero sede vam, je odvisno od programa, ki vam vlada. Znanstveni um ne more sprejeti imena Bog, bližje mu je izraz Energijski zakon ali Zakon nične točke (Zero point Law), vseeno pa ni govora o dveh različnih fenomenih. Neopredeljenost Razumevanja in Ljubezni bi morala doseči vaše srce in razum, da bi sporočilo obenem razumeli in čutili.

Z vsako neiskrenostjo, ki izgine iz obnašanja, se razločneje izrisuje Ljubeča in Rešitvena konotacija Božjega Delanja, ali Naravne Inteligence. Ne glede, kdaj izveste zanjo, ne bo pravi čas, še vedno boste imeli polno svojih načrtov, ki jih hočete uresničiti, preden ste pripravljeni spustiti nadzor. Ne glede na to, je čas, da se resneje spoprimemo s prividom 'osebnega delanja' in si dovolimo visoke darove Lahkosti, Varstva, Vodstva, Zdravosti in Obilja, s katerimi nas Predaja obdaruje. Zbirka vas vabi v iskren uvid vase in upodablja zrcalo, v katerem morda uzrete pozabljeno domačnost. Zavedanje je magija Naravne inteligence, ki osvobaja občutka 'osebnega delanja'. Dovolite si popolno sprostitev, prisluhnite sporočilu kot čuteče, ne misleče bitje. Telo/um potrebuje urjenja in šele z rednimi potopi v miselno tišino, spusti varovalni ščit in se odpre za Tok Življenja.

Življenje potrebuje svojske pogoje, da lahko Je. V kakšnih pogojih je Življenje v vas, natančno ve prav On, ne veste pa vi. Njega vaša misel ne prevara in vas temu ustrezno vodi z Dogajanjem, ki se samo od sebe usklajuje z vladajočimi vibracijami, ki ga vzamete takega, kot se vam daje, brez razlaganja. Nikdar ne veste, kam ste vodeni in kaj vas tam čaka, a zaupate Dogajanju ali Bogu, ne mamonu, ki si Življenje razloži kot mu ustreza in zaradi tega vedno laže.

Iskrenost je za um zares strašljiva, zanj je podobno, kot bi črva izpostavili soncu. Doživeti nekoga, ki je slekel masko podružbljenosti, je za umskega človeka vedno šok. Ali ga požene v beg ali pretrese v umetnino, pa je odvisno od osebne moči, ki se kopiči s kilometrino notranje tihote. Tolteki, tudi druge duhovne struje, poudarjajo, da brez notranje tišine, ni igre. Ne mislite, da ste v očeh Živega slabi, ker vas vidi take, kakršni ste. Njega v umu ni, prisotnost v njem pa ne more soditi. Kar vam ob njem zatrese kolena je, je občutek, da vas vidi skozi, ki ga niste vajeni. Ne morete biti pripravljeni na zlaganost, ki jo živite, a tu ste, da jo spregledate. Ni višjega poslanstva. T.i. dosežki, ki jih ta svet vrednoti, ob boku tega, uvenejo kot utrmani cvetovi.

Doživljanje Sedanjega toka dogajanja, brez razlaganja, presojanja, strinjanja in zavračanja, je drža, ki energijo oživi za Doživljanje. Spoznajmo zdaj Božanskega ljubimca, ki sem ga doživela nekaj dni po začetku samotne 6 mesečne poti po Avstraliji. Po Njem boste razumeli, kako se je merilo kvalitetnega človeka zame dvignilo in me 'okvarilo' v tem smislu, da me ni zadovoljilo nič, kar ni vsaj spominjalo na to lepoto odnosa. Od takrat dalje sem, brez da bi to hotela, prepoznavala vladavino tuje misli v ljudeh in se instinktivno izogibala bližnjih srečanj z njimi, enako kot gozdne živali bežijo pred človekom.

Ni minilo 14 dni od 'vabila' v Avstralijo, ki se je zgodilo na prvem gozdnem odmiku, ko sem že štopala po Veliki Oceanski cesti na južnem robu Avstralije. O tem odmiku sem vam že pravila, nisem pa povedala, kako se je odmik pretopil v nenadejano preobrazbo iz speče bube, v Metulja, ki znova pleše z Življenjem. 11. dan odmika, ko prav toliko časa nisem jedla, govorila, mislila, se ne zaposlovala s početji, ne zaradi nekakšne prepričanosti, kaj bom s tem dosegla, le spontano, iz dneva v dan je telo čutilo potrebo po temeljitem počitku, sem doživela energijsko oživitev, kot bi me priklopilo na električno omrežje Življenja. Česa podobnega še nisem doživela, kot bi pred tem bila le videti Živa, ker sem premikala telo in je šele z notranjo tišino Tok Življenjske sile mogel steči skozme.

V ranem majskem večeru sedim pred ognjem, ko me zajame val energije in me, iz sedenja na tleh, poleže na hrbet. Zaradi notranjega miru, se tega energijskega obliva nisem mogla ustrašiti, le prepustila sem se mu, da je bil, tekel in delal svoje. V angažiranosti s tem doživetjem, ki je spominjal na visenje med previsoma, ki se ju dotikam le s konicami prstov rok in nog in mi preostane le, da se spustim, zaslišim nenavaden trepet plamenov, ki me je pripravil do dviga glave. V plamenih zagledam z velikimi tiskanimi črkami izpisano ime AUSTRALIA. V tem stanju se nisem spraševala, kako lahko plameni pišejo, le tiho sem zrla v napis, ki je bil le meter oddaljen od mene, in sem ga zdaj opazovala naslonjena na komolce, v pričakovanju razjasnitve, čemu Avstralija. Kjer ni programa, ki bi narekoval, kaj je mogoče in kaj ni, je prag, kjer se začnejo čudeži.

Zakaj jih ljudje tako redko doživimo, je zato, ker mislimo skozi misel, ki Življenje zbanalizira na lahko umljivo stvar in zavrne, kar ni v skladu z njo. Da bi predala prepričanje, kako čarobno in skrivnostno je tkivo Življenja in kako neskončno ljubeče in dobrotljivo, je tiho upanje te zbirke.

Po merilih 'zdrave pameti' nisem imela možnosti za odhod na drug konec sveta, brez denarja in premoženja, ki bi ga lahko unovčila, vseeno pa se iz notranje tišine ne more vzdigniti nič, razen tihega čudenja in zanimanja za nadaljevanje razpletanja te Čudovitosti. Videti je, da se je vabljenje na pot moglo zgoditi prav zaradi ugodnih pogojev, ki jih ustvarja miselni mir. Nisem ga še doživela, nisem ga mogla hoteti, le končalo se je vse, kar sem imenovala 'moje' Življenje in bila v nekakšnem vakumu, kaj pa zdaj. Nekaj dni, a je bilo očitno dovolj, sem bila brez načrta za svoje Življenje in ravno zaradi tega vodljiva za neosebno Namero Življenja, o kateri takrat nisem vedela nič.

Drugega nisem naredila, kot privoljevala razpletanju dogodkov. Našel se je kupec za star avto, za katerega sem dobila 5x več kot je bil vreden in imela ravno dovolj za povratno vozovnico. Hitreje kot sem dojemala se je uredilo vse potrebno, da sem v 14 dneh že sedela na letalu na ta marsovski kontinent. Zdaj se lažje vživite v preobrat, ki me je brez najave tako nenadno postavil na drug konec sveta. Z nahrbtnikom, brez priprav, še knjižnega vodiča nisem imela in s 50 dolarji, imela sem jih 100, pa je taksist iz letališča do Melbournea pobral polovico, zdaj že štopam po slavni oceanski cesti, ki so jo z desne ščitili visoki skalni klifi, na levi pa božal ocean in okraševal obalo s peščenimi plažami.

Bilo je junija (1994), ko je v Avstraliji zima, čez dan blizu ničle, ponoči pa pod njo. Cel dan sem hodila po cesti, ko ni mimo pripeljalo niti eno vozilo. Ker nisem imela denarja, nisem mogla nič pametovati glede prevoza, sploh pa sem bila že tako daleč od drugih možnosti, da se nisem vznemirjala zaradi osamljenosti, ki me je spremljala na tej cesti. Imela sem šotor in preveč opravka z novostmi, da nisem utegnila drugega kot se znova čuditi in občudovati razpletanje Dogajanja. Veselila sem se s kiti, ki so ubrano pljuskali vodne curke v zrak in prvič doživljala ta mogočna bitja, nastavljala obraz oceanskemu vetru in, dobro se spomnim, dihala dotlej neznanu kvaliteto sproščene nenačrtnosti.

Bilo je pozno popoldan, ko se je zblačilo. Oprezala sem za obalnim koticom, kjer si lahko postavim šotor, preden me namoči. V tistem vendarle zaslišim avtomobilski motor in mimo pripelje bel kombi. Pogledam k vozniku in dvignem palec, a odpelje dalje. Za naslednjim ovinkom opazim isti bel kombi na bankini ob cesti in spoznam, da čaka mene. Skozi odprto okno pogledam voznika, nato majhnega buldoga na sedežu zraven, oba sta me gledala prijazno in zaprtih ust oz. gobca, kar je bilo za psa nenavadno, kot bi sploh ne dihal. Na ogledalu visi rožni venec, na tleh so vrvi, zadaj pa deska za deskanje. Voznik je nekje mojih let, temno rjavih dolgih las in modrih oči, ki so me nemudoma sprostile, da sem rada prisedla. Rekel je, da gre le nekaj zalivov naprej deskat in mi lahko prihrani nekaj poti. Molčala sem, najbolj zaradi prijetnosti ob tem neznanu in psu, ki je bil nekakšen podaljšek njegove energije in je s smrčkom prikupno dregal ob mojo roko. Preden prispemo do zaliva, začne deževati. Reče, da se obeta naliv in lahko prespim pri njem, le da bo najprej malo zaril v ocean in lahko počakam, če hočem.

Rada sprejemem. Medtem, ko se trudi na prenizkih valovih, s psom hodiva po peščeni obali igrivo in domače, kot bi od nekdanja to počela. Začne močnejše deževati in deskar kmalu odneha. Pride iz vode, sede na skalo, ki je najgloblje zarita v ocean in naju opazuje. Njegov pogled čutim ščemeče v trebuhu, kot ob prvo popitem kozarcu šampanjca. Približam se mu in prisedem. Tiho opazujeva obzorje, brez naglice, da bi ubežala dežju. Njegova brezbriznost do dežja me navdušuje enako, kot njegova molčeča prisotnost, ki ni vdiral vame zvedavo, pač pa plaho božajoče, kot gozdna žival iskriovo ovohava neznano območje, ki jo ne ogroža.

V tem se na horizontu morja, pojavi popolna dvojna mavrica. Tako hitro se je zgodila, da mi zastane dih od te nenadne lepote in več kot očitne ubranosti z občutji, ki se vzdigujejo v meni ob tem neznanu, z nebeško mirnimi očmi in ritmom, ki ne pozna naslednjega trenutka. Šopka visokih razpoloženj si nisem mogla pojasniti, niti jih zanikati. Telo je delalo čisto po svoje in bilo je prijetno. Znova nisem mogla drugega, kot se čuditi in Dogajanju dovoliti biti.

Molčiva tudi na poti do njegove ljubke hišice na obali, s še tlečo žerjavico v kaminu in vsem, urejenim natanko po mojem okusu, ni preveč pedantno, niti zanemarjeno. Nihče nima potrebe, da bi govoril o sebi, se razlagal, kdo je, zakaj je tu, še imen si ne izmenjava, dokler preoblečena ne opazujeva plamenov. Je prijetna tišina, zgovorna v čutenju, nisva se trudila, da ne bi govorila, bilo nama je naravno kot dolgoletnima ljubimcema, ki drug o drugem vesta vse in jima preostane le še ljubljenje, ki govori z gestami, dejanji, s pogledi, z dotiki, vzdušjem in vznesenostjo.

Tako čistega moškega, v čigar vabilu na prespanje ni bilo sence trgovanja, še nisem srečala. Človek uma dela z obetom po nagradi..., kadar nekaj ponudi, nekaj hoče. Vlada mu lovska misel in se tega ne zaveda. Tak le je in o tem ne ve ničesar. Obnaša se kot nekdo, ki nima Moči in jo mora, s svojimi napori in pretkanostjo, šele dobiti. Ta moški je bil posebljena moč, ne da bi se trudil. Čisto je bival, zadovoljen v notranji tišini in njeni polnini. Čas z njim teče počasneje, kot film na 'slow motion', v katerem imam čas opaziti nianse čutenja, nekako ne-vpletene, pa vseeno polno angažirana.

Kot devet-letna sem imela poškodbo glave, ni bilo hujšega, le presekana koža lasišča, a udarec je povzročil, da sem mesece videla energijo, ne glede ali sem imela odprte ali zaprte oči. Vse prej kot prijetna izkušnja. Vidim, kako obnašanje ustvarja žareče niti, ki izvirajo iz telesa in tipajo, neprekinjeno zaznavajo. Telo ne more, da ne zaznava, to je njegova narava. Iz ljudi, ki sem jih bila vajena, so izhajale lovske niti, lačne, oprezajoče za plenom, lastnino, koristjo, ugodjem, užitkom.

Iz tega moškega pa izžarevajo niti, ki tipajo za priložnostjo, da bi se dajal. Kot srne in volkovi, ki so me obiskali med gozdnimi tihotenji šele, ko so začutili, da ni nevarnosti. Zares nezemeljsko je doživeti bližnje srečanje z ne-udomačenim gozdnim bitjem, ki mi sporoča, da človeku še vedno vsa narava služi brez podrejanja, potrebuje le zaupljivo sorodno naravnost. Podobno se počutim ob tem neznanu, ki je bolj nekakšna eksotična neukročnost, kot človek.

Tako bogato občujeva brez izgovorjene besede, da mi metulji v trebuhu in dviguje dlake vzdolž hrbtenice. Kako lep je ta moški, kako čist pogled ima, kako prijetno je ob njem. Nisem se še počutila tako neogrožene, zaliva me kot cvetlico in me dobesedno hrani s seboj. Ne jemlje, daje se, sprva previdno, nato brez vseh zadržkov. Ponudi svoj kopalni plašč in se diskretno umakne v kopalnico, da se lahko v miru preoblečem mokra oblačila. Od srca se nasmeje, ko me vidi jesti nekakšno meni neznano sadje, ki ga režem na krlje, da ga lahko zgrizem. Izkaže se, da je pravzaprav buča. Pripravi mrežo, da si jo zmeščava na ognju. Z nasmeškom reče, da delujem kot nekdo, ki še ni bil v civilizaciji.

V tišino se tiho zarije melodija Lenny Kravitz. V nekem trenutku, brez svarila in priprav, se srečava s pogledoma in ju ne odmakneva več. V trenutku, ko sva se pogledala, me je oblila toplota, kot bi se me fizično dotaknil. Njegove oči so razkrivale, da me bere kot odprto cvetlico. Občutje je bilo vzajemno. Ničesar ni bilo, kar bi se lahko skrilo. Dolgo sva se božala s pogledom, ki naju potegne v poljubogledno ljubljenje. Njegove oči ljubijo tako močno, kot da se ljubim z Bogom. Doživetje telesa se izniči v globinah tega pogleda, ki se ljubi z dušo in ga vzdrži le brezmadežna nedolžnost, ki ne pozna laži. Razgaljenost ob Njem ni bila grozeča, bila je predaja brez vseh zavor in le v tej neogroženosti naju je zlitje moglo odpeljati v nebeške višave. Več od tega ni.

Nisem mogla biti pripravljena na razodetje Resničnosti
v kateri ni človeškega uma. Zapečaten je v to telo,
nisem si Je mogla niti želeti iz revščine znanih doživetij.
Ni poti, po kateri bi do Nje prišla s svojimi napori.

Resnično, nebesa niso kraj in s tem, kar vem in znam, nimam dostopa do njih.

Naslednje dopoldne, tiho kot živali, se objameva in s pogledom poljubiva v slovo. Nadaljujem pot v neznano, obogatena s sijajem, ki deluje kot svetlobni ščit. Bojazen, kako bom mlado dekle, brez denarja, naprav, ki jih takrat tako ali tako ni bilo, preživela samotno puščavsko pot med tovornjakarji in drugimi t.i. plenilci, je bila izničena s tem velikim Darilom, do katerega me je vodila Visoka Volja Življenja, oprana 'mojega delanja'.

Če je imel človek, ki sem ga poštopala, nečeden namen, je ob stiku z mano postal uslužen in mi stregel kot kraljici. Tako sem prejela, kar sem potrebovala, v pravem času in na prav način, ne da bi iskala ali si delala skrbi glede česar koli.

Upam, da vam zgodba pomaga razumeti, kaj pomeni Predaja Volji Življenja in koliko izgubljate, kadar se zanašate na to, kar poznate. Življenje se obnaša natanko tako kot ta Božanski ljubimec..., molče vas doživlja in z vami komunicira skozi Dogajanje, obnašanje in občutja, preko katerih vas vodi do svojih Darov in Lepot. Kot neudomačeno žival Ga potuhne nasilje nizkih razpoloženj v čakanje, da se ustvarijo ugodni pogoji Zanj. Ves čas pa trka na srce s skoraj neslišnimi vzdihljaji, da bi Ga vendarle hotelo.

* * * * *

Hostarka